

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
mesecu. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, 'JEŽA'
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 13. - V Ljubljani, dne 12. junija 1909. - Leto VII.

Ljubezniva ženica.

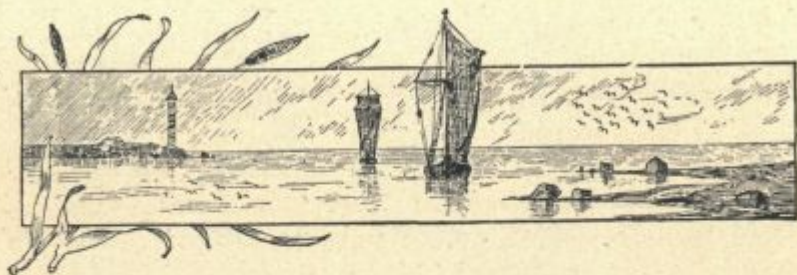
„Vaš soprog je nekoliko večji kakor vi.“

„O, še precej večji je. S pestjo mu sežem komaj do lica.“

Hladnokrvnost.

Kolesar: „Vaš fant je nabodel kolo, tako da mi je ves zrak usel!“

Mati: „Nič se ne razburjajte zaradi tega; saj zrak nič ne velja!“

NENADNA IZPREMEMBA.

„Ho! Vi tu, gospod profesor?“

„Da, jaz sem. Tu malo postopam; in vi?“

„Tudi jaz postopam.“

„Postopajva torej skupaj!“

„Z veseljem gospod profesor! Človek res ne ve, kaj bi počel na večer v tem vražjem gnezdu.“

„Res je; toda kaj vi, vi ste oženjeni in imate družbo doma; toda jaz, samec, pa res ne vem kako bi ubijal čas.“

„Ej, meni tudi ni dosti boljše. Moja žena je že dalje časa sem tako čudna; prav za nobeno družbo ni več. Zvečer po večerji odide takoj v svojo sobo k počitku in se zabarikadira tako, da ni več mogoče do nje.“

„Kaj mi ne poveste!“

„In proti temu ne vem nobene pomoči. Spočetka sem trkal in razbijal na njena vrata in kričal, kakor črednik na pašniku; toda niti oglasila se mi ni.“

„Čudno.“

„Večkrat sem si že poskusil s silo priboriti pristop k njej: zlasti takole, ko sem se vrnil kasneje iz kavarne domov. Ker pa sem videl, da brez uspeha in da se mi je že služinčad posmehovala, ko sem tako stal pred njenimi vrati, opustil sem to.“

„Vi toraj nikdar ne prebijete skupaj z gospo soprogo večera?“ —

„O, pač! Ob nedeljah zvečer se poda še le ob desetih k počitku in tedaj pokramljava . . . Že vidim, da moje soproge ne poznate . . .“

Profesor se vgrizne v ustnice, da se na glas ne zasmеja. Pozna soprogo gospoda doktorja bolje, nego doktor sam. Doktorica je čedna vitkostasa brunetka, sposobna vzbujati mladeničem skomine. Toda vseškozi dostojna in poštena, — tako si profesor vsaj misli — le napram njemu zelo ljubezniva in uslužna. Izročil je gospej doktorici svoj čas ključ svojega stanovanja in tako ga obiskuje redno vsak teden po trikrat na domu.

„Ko bi mojo soprogo natančneje poznali, videli bi, da se pri njej nič ne opravi. Sicer pa, zakaj nas nikdar ne obiščete?“

„Preveč sem z delom preobložen in potem . . . obiščem . . .“

„Obiščete nas, seveda tedaj, kadar imate pri meni kake službene opravke. Zakaj pa ne pridete nikdar k moji soprogi. Ona vsprejema ob torkih.“

„Moj Bog, gospod doktor! Jaz sem divjak . . .“

„Seveda; vi se bojite, da bi se ne dolgočasili pri moji soprogi. Tem bolje da ste boječi; baš to mi pri vas še posebno ugaja.“

„Predobrotno, gospod doktor . . .“

„Predobrotno? Nikakor ne; toda vi mi ugajate, dasi ne vem zakaj. Ugajate mi pač in kar naravnost srečen sem, da sva se sešla, da se lahko malo izprehajava in pokramljava.“

„Tudi jaz sem srečen, gospod doktor . . . Toda kam se podava?“

„Vi ste torej molčljivi?“

„Kakor grob!“

„Potem vam hočem povedati, kaj sem nameraval, ko sem vas srečal.“

„Prosim! Menda bi že uganil . . .“

„Nič ne bi uganili. Hotel sem se podati le v ulico I., kjer stanuje moj prijatelj V. Saj ga menda poznate?“

„Ne!“

„Nič ne de; odvetniški koncipijent je in čvrst dečko. Tega mojega prijatelja namreč obiskuje ob tem času, kakor sem že večkrat opazil, zelo mična dama, kolikor sem mogel z daljave presoditi . . .“

„In vi bi radi . . .“

„Videl jo od blizu! Rad bi vedel, kje je ta možakar našel tako brhko deklo v našem dolgočasnem gnezdu. Velika, gibčna a polna je, kakor samo moja soproga. Aha, tu se že začenja ulica I.“

„Da, vsekako . . .“

„Moj prijatelj stanuje v hiši številka 35. Res brhek mladenič je, sicer ne vam podoben, ker je ravnotako svitlolas, kakor ste vi temnolasi in velik je in krepak in jaz bi mu, dasi je moj prijatelj, hodil rad malo v zelje. Pol devetih je . . . ni je . . . čudno . . . ob tem času navadno prihaja.“

„Morda je pa nocoj ne bo!“

„Čudno bi bilo to; petek je in ona prihaja redno vsak ponedeljek, sredo in petek.“

„Potem je res čudno!“

„Ni res? Morda pa ni kaka lahkoživka, ker se tako skriva. Nikdar se ji še nisem mogel približati, dasi sem že večkrat poskusil. Ko vidi, da se ji kdo bliža, izgine kakor da bi se v zemljo vdrla. Toda nekega večera sem jo videl iti v hišo, kjer stanuje moj prijatelj, dasi njega ni bilo doma. Hodil sem po hodniku pred hišo semtertja ter čakal, da se vrne moj prijatelj domov. Ko je prišel, stopil sem nenadoma predenj ter ga prosil, naj mi vendar enkrat pokaže svoje stanovanje.“

„In kaj je bilo potem?“

„Mladenič je prebledel, videl sem to pri svitlobi plinove svetiljke, in zasmilil se mi je. „Pošaliti sem se hotel samo“, dejal sem mu. „Žal bi mi bilo, ko bi vas spravil v zadrego. Dobro zabavo“. In odšel sem.“

„Ni bilo prav, da ste bili toli popustljivi.“

„Zakaj? Varovati čednost ni moja naloga. Toda nekaj slišim . . .“

„Kaj še, gospod doktor. Najbolje bo ako zapustiva ta kraj, ker vreme je prav pasje.“

„Pasje vreme? Kaj se vam blede! Poglejte vendar kako krasna noč je. Le idite, ako hočete; jaz pa ostanem tu. Nocoj se hočem prepričati kaj in kako. Saj vem: v ponedeljek, sredo in petek, ne motim se.“

„Tudi jaz mislim, da se ne motite.“

„Kaj hočete reči s tem . . .“

„Ničesar; rekel sem kar tako . . .“

„Ne ganite se; ako se ne motim, je že tu.“

„Nikakor ne, gospod doktor . . .“

„Vraga, kako je tu temno; niti ena svetiljka ne gori. Tukajšnja policija je zlata vredna. Tako, zdaj bi se kmalo v tej nepredorni temi prekupicnil v luknjo.“

„Kje pa je ta luknja, gospod doktor?“

S tem vprašanjem stopil je profesor pred doktorja, kajti v daljavi je zapazil žensko. Kakor je bilo videti, je bilo profesorju veliko na tem, da bi odvrnil pozornost doktorjevo od te dame in jo obrnil na luknjo v tleh.

„Kaj, vi res ne vidite luknje? Poglejte vendar sem, saj manjka kar pet do šest kamnov v tleh.“

„Prav nič ne vidim. Ulica je res malomarno razsvitljena.“

„Stojte, prižgal bom vžigalico . . . vraga, čemu ste mi jo ugasnili?“

„Tu je druga vžigalica, gospod doktor.“

„Vrag vzemi vaše vžigalice!“

Po teh besedah plane proti neznanki, ki se je vedno bolj bližala. Ko neznanka vidi, ali bolje čuje doktorja, obstoji nena-doma, premišlja trenotek, potem pa kakor obupana skoči k vratom ter poskusi vtakniti ključ v ključavnico. Profesor je v tem trenotku dohitel doktorja; prijel ga za rame ter ga obrnil k sebi in pritisnil njegov obraz na svoje prsi:

„Prosim, gospod doktor, za moje dejanje oproščenja . . . Ta dama je moja ljubica. Mislil sem, da sem samo jaz deležen njene ljubezni in o V. nisem ničesar sumil. Ta dama je v našem mestu zelo odlična in nerad bi je videl kompromitirano. Mislim, da me razumete, a z njo obračunal bom sam.“

„Dobro; ne bom se ganil.“

„Vaša beseda?“

„Moja beseda!“

Profesor stopi na to k neznanki, ki se je še vedno trudila odkleniti vrata.

„Ne morem ga vtakniti v ključavnico,“ godrnjala je polglasno, „moj Bog, kaj mi je storiti?“

Tudi profesor je poskusil, toda ni šlo. Na to pogleda ključ natančneje ter pravi hladno:

„Ne čudim se, da se vam ne posreči s tem ključem odpreti vrata, kajti ta ključ je napravljen za vrata mojega stanovanja.“ Po teh besedah vtakne ključ v žep.

„Kako je, gospod profesor; ali je dama že odšla v hišo?“ oglesi se še vedno proč obrnjeni doktor.

Ne, odšla je proč, kajti poskušala je z mojim ključem odpreti vrata gospoda V.“

„Kaj mi ne poveste! Vi torej visite z gospodom V. na eni vrvi, ne da bi o tem kaj vedeli?“

„Žal, da!“

„In trdite, da je to odlična dama našega mesta?“

„Gotovo!“

„Ali jo poznate?“

„Brez dvoma . . . hočem reči: mislim, da jo poznate.“

„No, in njen soprog je gotovo velik bedak.“

„Nikakor ne!“

„Potem mora pa vendar vedeti . . . pa saj je to vedno tako . . . Sicer pa nimam niti pojma, kdo bi bila ta dama.“

„Prav je tako!“

„Ali vam je res veliko na tem, da je ne izpoznam?“

„Zelo veliko!“

„Kakor hočete! Toda povejte mi, čemu ste prej tako silili, da zapustiva ta prostor. Menda ste slutili . . .“

„Vsekako, slutil sem takoj, ko ste mi govorili o gotovih dnevih.“

„Oprostite, da se smejim; toda stvar je res smešna . . . Vi dva imata vsak svoje gotove dneve. Gospod V. ponedeljek, sredo in petek, a vi torek, četrtek in soboto . . . no, in — nedelja?“

„Nedelja? . . . No, z nedeljo se mora pač zadovoljiti nje soprog.“

* * *

Nekoliko tednov po tem dogodku sreča doktor zopet mladega profesorja na cesti.

„Pridite vendar včasih k nam na čašico čaja. Moja soproga vsprejema namreč vsak večer!“

„Glej, glej! Vaša gospa soproga se toraj ne podaja več takoj po večerji k počitku?“

„Ne, ne; pomislite, tej izpremembi je dal povod dogodek, ki sva ga pred nekoliko tedni doživela. Pripovedoval sem tedaj svoji soprogi o tem dogodku in ko je soproga tako izvedela, da sem lazil zvečer za lahkoživkami, izjavila je kar najodločneje da me ne pusti zvečer več zdoma in tako ostaneva vsak večer lepo skupaj. Spi pa od tedaj vedno le po kosilu.“

„Kaj mi ne poveste?“

„Toraj na svidenje. Pridite jutri večer, ako ne bodete zadržani, gospod V. pride tudi.“

„Kaj, gospod V. pride tudi?“

„Da, pridite toraj, da se enkrat vsi skupaj pošteno nasmejemo čez dotičnega soproga-bedaka.“

„Gotovo, gospod doktor. Na svidenje in poklon vaši gospej soprogi.“

Protiusluga.

Soproga: „Dobro, prišla ti bom gumb na srajco; toda tudi ti mi moraš storiti za to kako uslugo.“

Soprog: „Iz srca rad! Kaj pa želiš?“

Soproga: „Da me pošlješ čez poletje v letovišče!“

Vzroki.

„Čul sem, da ti je ponudil mesar Rebernik svojo roko in svoje premoženje. Zakaj si ga odklonila?“

„Roka njegova mi je bila prevelika, a premoženje njegovo premajhno.“

Kmet v umetniški razstavi.

„Tako, zdaj sedim že dve uri tu in sem le radoveden, kdaj se bo pričelo!“

Resnica.

„V taki okolici se moram popolnoma skisati“, dejala je kuharica, ko jo je kuharica položila v kis.

Brezupno.

Urednik (vrže poslani mu rokopis v koš, ki pa pade zopet iz koša): „Tako torej; niti koš te ne vsprejme!“

Nepremišljena robotost.

„Lep ravno nisem na sliki; pa vsaj tudi nisem dobro „zadet“.“

„Oprostite, gospod; bolje se vas nisem upal „zadeti“.“

V atelijeju.

Slikar (lopovu, ki ga je hotel porabiti za model): „Ali ste že kedaj sedeli?“

Lopov: „O ja! Enkrat tri leta!“

Dobra partija.

„Ali je tvoja nevesta iz dobre hiše?“

„Mislim da! Še celo iz lastne hiše!“

Brzjavno.

Izidor brzjavni svojemu očetu: „Ženiti se mislim. Prosim blagoslova. Priženim petdeset tisoč.“

Oče vpraša brzjavno: „Kron ali goldinarjev?“

Izidor: „Goldinarjev.“

Oče: „Blagoslavljam!“

Previdnost.

Gospa: „Ali si že povedal gospodu revidentu, da ga povabimo v nedeljo na kosilo?“

Gospod: „Kaj še! Povedal mu bom zadnji trenotek; sicer bi se ves teden naprej postil.“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

9. Marberški pašnik.

Prišla je bela nedelja in gospodje odborniki so se zbrali v županovi hiši. Svetovalec Purcl je povedal zopet svoje misli zavoljo župnikove pridige na velikonočni pondeljek ter predlagal, da se pusti cerkev na miru, kakoršna je. Občina ima vse polno drugih potreb in dosti dolgov. Nove cerkve še ni mogoče zidati, ker prej pride na vrsto občinska hiša, ki je Marbergu krvavo potrebna. Vsako mesto že ima svoj rotovž, le Marberg je zaostal. Vsak človek, ki pride v Marberg, vprašuje po rotovžu in se čudi da ga ni.

„Tako je!“ je potrdil Šterc. „Cerkev pustimo na miru in si zgradimo rajši rotovž!“

Župan Guzl in nekateri drugi možje, ki drugače niso dosti govorili, so vendar menili, da bi se moralo nekaj storiti za cerkev, ker pušča streha in ker je zvonik ves zelen mahu in trave že zdaj spomladi kot kakšen travnik. Tudi golobom, vrabcem in drugim pticam bi se morala razdreti gnezda na cerkvi, zlasti tistim čudnim pticam, ki kriče po noči, po dnevu pa spe v stolpu v nekem duplu. Za streho bo se že dobilo nekaj desk, saj imajo Marberžani lesa dovolj. Cerkve podirati in zidati nove, tako ne morejo Marberžani v sedanjem slabem denarnem stanju. Toda kaj bo s stolpom in s tisto travo, ki je vsemu Marbergu v sramoto?

Zoper tako prenavljanje cerkve, ki bi ničesar ne stalo, nista bila nazadnje niti Purcl in Šterc. Šterc je menil, da se naj trava populi in dobro bo. A kdo bo šel na stolp pulit travo? Streha bi se lahko vdrla, deske so trhle in prhke in kdo ve, ali bi se tisti

ne popraskal prehudo, ki bi padel raz stolp. Človeka je vendar le škoda, zlasti marberškega!

V tej zadregi se domisli Šterc, da se krave zelo rade pasejo po dobri travi. Kaj bi bilo, če bi tudi to travo na zvoniku popasli, ki mora biti zelo dobra, ker je velika in že 20 let stara. Trava je gotovo kakor slivovica, ki je boljša čim starejša je. In letos bi trava zlasti dobro teknila živini, ki je vsa sestradana vsled lanske suše in pomanjkanja krme in slame.

Svetovalec Purcl je kar ostrmel, odkod jemlje Šterc tako dobre misli, na tihem pa se je hudoval, da ni prišlo njemu to že prej na pamet in jezik.

„Hajdimo na delo!“ je završalo po sobi in seje je bilo konec, ker so možje že hiteli k cerkvi. Kako se bo spravila živina na stolp, o tem ni bilo treba premišljanja in skrbi, saj je vsak Marberžan rojen inženir in boljši inženir kot tisti, ki prihajajo z dunajskih visokih šol. Šorfšic in Šterc sta vlekla po stopnicah v stolp močen drog, prebila streho in porinila konec droga skoz lino, drugi konec pa sta zadela ob bruno v stolpu in ga trdno privezala. V tem času je prinesel Edelman lesen škripec, drugi možje pa so se razleteli po vrvi po vsem Marbergu. Ko sta prihitela Šorfšic in Šterc s stolpa, so bile vrvi že povezane in spojene v eno dolgo vože, ki sta ga vleka zopet navzgor. Šterc je obesil škripec previdno na zunanji konec droga in vrgel nanj vrv, da sta segala oba konca do tal.

Doli so tačas privlekli Štercovega bika, naj se napase ta suha sirota, ker je ravno njegov gospodar imel to izvrstno misel. Štercov bik je bil res sestradan in tako suh, da bi mu obvisel lahko klobuk na zadnjih rogovih. Bik je zbral vse moči, da je prišel do cerkve, tu pa je začel po svoji stari navadi prežvekovati in preživljati čisti zrak, ki ga je itak živil in redil že pol zime.

Z vidnim dopadanjem je pogladil Šterc svojega bika, ker mu je privoščil imenitno pašo. Biku so vrgli vože krog vratu. Da bi se mu vrv ne mogla sneti preko glave in rogov, so mu jo prevezali tako, da se je zategnila. Na onem koncu pa se je še obesilo 15 možakov ob vrv in bik je kar zletel v višino, ker ni bil posebno težek. Neusmiljena vrv se je zadrnila in začela ubogo paro grliti, da ji je zmanjkalo sape. Bik je pomolil jezik iz gobca in višnjeva barva ga je oblila. Marberžani so seveda koj zapazili modri jezik in so vlekli še hitreje, ker jim je

bik očitvidno pokazal, kako ga mika zelena trava, ki jo hoče doseči kar z jezikom.

Bik je že na strehi, a lačna mrcina se noče pasti. Na streho je mirno legla in se niti zmenila ni za travo. Presneta mrcina, kako je izbirčna! Možje še malo počakajo, potem pa ne vidijo druge pomoči ko spustiti bika zopet s stolpa ter ga nagnati v hlev. Tam naj strada mrha! Bo že rad jedel, ko bo prav lačen!

Spustijo ga na tla, pa glej jo nevoljo! Bik noče niti stati, ampak podrži vse štiri od sebe in niti jezika noče potegniti v gobec.

„Vraga, crknil je!“ se oglasi bojzljivo lastnik Šterc.

„Saj menda res“, pravijo drugi ter si ogledujejo mirnega bika. Polagoma so se kradli drug za drugim vsak na svoj dom, da premišljujejo o nezgodi, ki jih je doletela pri prenavljanju cerkve koj prvi dan. Šterc pa je tarnal okoli svojega bika, vlačil ga zdaj za noge, zdaj za rep, a zastonj. Šel je tedaj tudi on žalosten domov in kupal jezo na stari stolp, na župana in na vse, zlasti pa nase, zakaj ni molčal v občinski seji in zakaj ni rajši zabranil prenavljanje cerkve.

Pri kosilu.

Soprog: „Izredno ukusno, naravnost imenitno! Ali si res sama priredila zajca tako izvrstno?“

Soproga: „Ali sem te jaz vprašala, če si zajca res sam ustrelil!“

Ohlajena ljubezen.

Korporal (kuharici): „Čuj. Nežika, zadnji čas si postala zelo hladna proti meni!“

Kuharica: „Iz česa to sklepaš, ljubček?“

Korporal: „Že tri dni mi nisi dala nič toplega za večerjo.“

DR. ŽANE Z IBLANE.

je dobil te dni sledeče pismo:

Lub moj Žane!

Ti in Boltatu Pepe se prou hvalevredn mujata, de uhranta bel Iblan in Sluvenstu prava iblanska špraha, kokr se muja dohtar Štrekl, de nam nhran narudne pesm. U letašn douh zim sm u sojem brlog u Pečeunike mou tulk cajta, de sm prebiru usa toja mudrost in pa mudrost Boltatuga Pepeta zra-ven, s kera tku nausmilen mrcvarta naše pulitkarje. Brau sm pa mudrost še tud drugeh Pepeiu, ke iz sojem vicem martraja pu razneh cajtengah ldi.

Kdu s pa ti? uš prašu, lub moj Žane.

Lej, jest sm edn pušaunku, k sa bli prjatli nekdajnemu urednike in lastnike celjske „Dumuvine“, kera sa ta nou narudnak za večn pukupal, in sa mu dupisval nuvice iz sojih brlogu. Tekat še sluvenska pulitka na Štajarskem ni bla uredna piškuga ureha; udkar sa pa zasedl pulitične trone gespudi ta narodne stranke sa usm pušaunkm naukul zaprl sapa in mene sa glih tku dešil, de b m sapa uzel. Ke pa raseja na Pečeunike take kurenince, de čluveka prec pucajtaja, če mu še tulk fali; sm se pa tud jest iz nim lepu pučas vn zлізу. In zdej sm tle frišn, kokr tržaška figa in ke mam cajt, t um učaseh tud iz mojga brloga kašna nuvice na znajne dau, de na uš zmeri sam iblanske frajle in gespe, ke hodja h nemškurjem soje rete kepvat pu zubeih nosu. Pr nas se zgudi velik nouga in kokr use kaže, se u zgudl še več. Iblančani se pa štrajtate tku sam zavle pugodb iz nem-

škutarjem, kera je ta prava in kera bl drži. Pa Orle ste zdej uzel iz takmo ajfram na muho, de b ta vaš ajfer več zalegu, če b iz nim majkebre ukul prnašal, ke res škoda delaja.

Viš, Žane, Iblančani ste res en čudn folk — pa tebe tud nč vn na uzamem — vi mislte, de ste res pamet iz ta velka žlica jedl, pa ste ja mende le iz rešeta pil, zatu pa mate tud zmeri tist vaš dirndej, de pametnga čluveka pu nem že res ušesa buleja. Kua b se unjavl tku, ke ni spred in zad nč, mal pamet bl nucite, besede pa šparite, pa u hmal bulš.

Tulk za dons; pa nekar na zamer.

Toj

pušaunk s Pečeunika.

ZVONIMIR MASLE:

LJUBICI . . . .

Za cvetom cvet se že osiplje,
ko je cvetel le malo dni,
srcé nemirno mi utriplje
in se nečesa mi boji . . .

Kaj mar mi je brez solnca cvetje,
ko veje mrzla sapica,
kaj mar mi moje mladoletje
brez tebe, zorna ljubica!

Ljubezni cvet, če se ospeje,
tako ne vzcvete več nikdár,
zato te čuval bom zvesteje,
da ti ga ne ospé vihar . . . !

Uganjka.

Baron (slugi): „Ko bi me kdo iskal, reci, da me ni doma!“

Sluga: „To mi je uganjka. Včeraj je imel baron še tri tisočake v blagajni in danes ga že zopet ni doma.“

Trije namesto enega.

„Vaš župan je toraj umrl. To bo pa gotovo velik pogreb?“

„Mislim da; pomislite kaj je bil vse naš župan in pri kolikih društvih. To vam povem: iz tega pogreba napravili bi se lahko trije!“

Zaklepetala se je.

„Pomislite soseda; mojemu soprogu je zdravnik ukazal, da mora za tri mesece v zdravilišče!“

„Jej, jej; to je pa veliko!“

„Saj mojemu soprogu se zdi to tudi preveč, zato je vložil — ničnostno pritožbo.“